

BRANKO KRMPOTIĆ

Od posljedica srčanog infarkta, u Našicama je 12. srpnja 1980 umro Branko KRMPOTIĆ, povijesni pisac, publicista, književni i muzički kritičar. Kako je od 1976. godine bio jedan od stalnih suradnika Sv. CECILIJE, objelodanivši sve do svoje smrti razne članke našim skladateljima, potrebno je da se čitaoci Sv. Cecilije ukratko upoznaju s nogovim životom i književnim stvaranjem.

Branko Krmpotić (1905—1980)

Branko Krmpotić rođen je 16. kolovoza 1905. u Senju. Osnovnu školu i klasičnu gimnaziju pazio je u Senju i Zagrebu, gdje je maturirao 1929. Filozofski fakultet počeo je studirati u Pragu a završio u Zagrebu 1934.

Kao profesor službovao je u Biskupskoj klasičnoj gimnaziji u Splitu, Pomorsko-trgovačkoj akademiji u Dubrovniku, Trgovačkoj akademiji u Zagrebu, Građevinskom tehnikumu u Rijeci i na gimnazijama u Doboju, Gradačcu, Varešu i Našicama, gdje je radio sve do svog umirovljenja.

Književnim i znanstvenim radom počeo se baviti od 1934. godine. Njegov 45-godišnji književni rad obuhvaća historiografiju, kritičke osvrtne na suvremena pjesnička i muzička stvaranja, te mnoge eseje i prikaze o hrvatskim književnicima, političarima i skladateljima. Napisao je prigodne prikaze o Vitezoviću, Kuhačeviću, Novaku, Kranjčeviću, Zoraniću, Demetru, Šenoi, Matošu, Domjaniću, Senečiću, Delorki, Miškini, Vatroslavu Cihlaru, Stjepanu Krčmaru, Mirku Validžiću, Ivi Balentoviću i drugima te o skladateljima Vatroslavu Lisinskom, Ivanu Zajcu, Ferdi Livadiću, Dori i Lili Pejačević. Sve mu je to štampano što u dnevnim listovima u Splitu, Zagrebu i Osijeku, što u raznim književnim i stručnim časopisima: *Hrvatska Revija*, *Hrvatska Smotra*, *Kana*, *Marulić* i u godišnjaku *Danica*. Sv. Cecilija oprostila se je s njime u broju 2/1980. s njegovim člankom FERDO LIVADIĆ (1799—1878). Ovaj broj nalazio se je u štampi baš u vrijeme njegove smrti, pa autor tisk nije ni doživio.

Najvredniji njegovi radovi jesu iz srednjovjekovne povijesti grada Senja, koji su nastali u razdoblju od 1965. do 1978. i koji su štampani u *Senjskom Zborniku* u Senju, *Pomorskom Zborniku* u Rijeci i *Zadarskoj Reviji* u Zadru.

Za mnoge naše časopise, zbornike i razne listove njegova smrt je veliki gubitak a također i za svu hrvatsku kulturu.

Franjo FRANJKOVIĆ

VJEKOSLAV GRŽINIĆ

O 10. obljetnici njegove smrti, 29. siječnja 1970

Ime Vjekoslava Gržinića znači u novijoj hrvatskoj glazbi snažni bljesak rano ugaslog talentiranog skladatelja, koji je u svom kratkom životnom razdoblju ostavio oko tridesetak većih i manjih djela, iz čega se može dosta jasno i određeno očitati njegova umjetnička fizionomija. Budući da je rođen u kraju ispod Učke (Ika, 5. lipnja 1932.), u njegovu se stvaranju osjeća dah Istre i gornjeg dijela Hrvatskog primorja, Kvarnera, budući da je na temelju narodnog stvaralaštva u toj sredini izgrađivao u svojim skladbama svoju umjetničku ličnost. Naime, kao čovjek i umjetnik bio je cijelog života blisko povezan uz rodni kraj noseći u sebi sve tipične značajke primorsko-istarskih ljudi. Satiričan, iskričava duha, uvijek spreman na šalu — iako je u sebi skriveno nosio tugu bolesna čovjeka — ostao je u sjećanju onih koji su ga poznavali, kao čovjek, što je — kako u svoje doba reče pisac njegova nekrologa, parafrazirajući misao Ivana Matetića-Ronjgova — »nosil va jednom žepe smeh, a va drugen suze«.

Glazbom se počeo baviti kao pitomac Vojno-muzičke škole JNA, koja je tada bila na Trsatu. Tu je svirao klarinet, saksofon i violinu, a njegov je talent došao vrlo brzo do izražaja. Nakon te svršene škole bio je neko vrijeme u Puli, a ubrzo je nastavio na Srednjoj muzičkoj školi »Ivan Zajc« kako se tada nazivala današnja škola »Ivan Matetić-Ronjgov«. Završivši i ovu školu, nastavio je studij na Akademiji za glazbu u Ljubljani, na odjelu kompozicije, kod prof. Blaža Arnič. Kada je 1963. diplomirao, nastavio je postdiplomski studij i 1965. postize naslov »magister musicae« kao najviši stupanj u svojoj struci. Nakon toga dje-luje kao profesor na Muzičkoj školi »Ivan Matetić-Ronjgov« u Rijeci.

U kratkom ali plodnom životu okušao se u stvaranju raznih glazbenih oblika, a imao je sreću da su mu sva djela izvedena još za života, osim jednog baleta i kantate za solo, zbor i orkestar *Ojadenno zvono*.

Njegovo traženje novoga ima svoj logičan slijed i temelji se na čvrstim spoznajama do kojih osobno dolazi produbljanjem dosadašnjih priznatih zakonitosti, a njegov pokušaj da uđe u nove sfere zvuka ostaje uvijek vezan uz želju da mu stvaralaštvo bude glazba u punom smislu riječi. Zbog te umjetničke iskrenosti, koja se osjećala iz njegovih partitura, zanimanje za njegovo stvaralaštvo učinilo je da su neka njegova djela doživjela svoje praižvedbe u inozemstvu ili pred visokim stručnim forumima, pri čemu mu je uvijek priznat osebujan talent. Posljednje praižvedeno njegovo djelo, duboka meditativno-refleksivna skladba, upravo njegova predsmrtna umjetnička ispovijed, izvedena je pred javnošću poslije njegove smrti. Umjetnik je nije doživio, ali ju je snažno doživjela glazbena javnost i kritika 12. ožujka 1973. Bila je to kantata na stihove Tina Ujevića *Ojadenno zvono*, za bariton, zbor i orkestar. Pod ravnanjem Duška Praselja nastupio je kao solist Marino Sviligoj uz zbor i orkestar Narodnog kazališta »Ivan Zajc«. Tako se njegova bivša matična ustanova dostojno odužila svom članu, koga je smrt prekinula u stvaranju u ranim popodnevnim satima 29. siječnja 1970. Otišao je nečujno, ostavivši za sobom bilježnice, note i želju da se njegov *San* (balet) jednom ostvari, kao što je u svoje doba njegovo *Ojadenno zvono* zazvonilo jednom na njegovu uspomenu onima koje je ostavio zauvijek.

Vladimir FAJDETIĆ